

L'IGUALADÍ

Cal que els dirigents de les esquerres espanyoles es decideixin ben aviat a emprendre la reconquesta de la República. Ho demana a grans crits la dignitat del règim i la salut del poble.

ÈPOCA VIII

SETMANARI D'ESQUERRA

Núm. III

IGUALADA, 17 DE FEBRER DE 1934

Política general

En el decurs d'aquests darrers vuit dies, no es pot pas dir que l'atmosfera política s'hagi esponjat. Les ombres negres que enlletgien l'horitzó de la República, planen encara igualment amenaçadores. Però s'hi ha obert una clariana lluminosa. El discurs que Manuel Azaña pronunciava diumenge passat a Madrid, ha tingut la virtut de fer reflexionar, per ara, els dirigents actuals de les formacions esquerranes. Sembla segur que s'arribarà definitivament a l'estructuració del gran partit nacional que la realitat política d'Espanya demana en aquests moments. Però caldria que en aquest partit hi ingressessin també els republicans d'esquerra independents, entre els quals s'hi troben personalitats de prou relleu personal per a fer-nos sentir el pes d'aïtal necessitat.

De fet, la creació d'aquest gran partit d'esquerra, no és altra cosa que la conseqüència justa i natural—certament massa retardada—de l'adveniment de la República.

Els partits republicans històrics, nascuts en moments de lluita ferma però sense possibilitats de triomf immediat, s'havien format amb un pensament primàriament revolucionari i amb un concepte de la revolució que forçosament havia de topar amb la realitat quan es trobessin convertits—com va succeir el 14 d'abril de 1931—en instruments de govern i amb la plena responsabilitat dels desfins nacionals.

Això, però, no pretén ni pot ésser una mena de retret pels homes que lluitaren abnegadament enmig d'aquell ambient. En un país embrutit i ressecat com era l'Espanya monàrquica, la veu dels pocs homes cultes amb ànima generosa i capaços de sentir l'imperatiu rebel del deure, no trobava ressonància gairebé en altres llocs més que dins els cors de la classe repudiada, condemnada per la monarquia a la quasi absoluta ceguera espiritual. Per a acostar-se vers aquesta pobre gent, hom no podia fer-ho amb programes de govern, sinó de rebeldia. Des de les posicions de lluita, la tasca d'enlairar el pensament republicà, era bon xic difícil, però es féu tenaçment i profitosament. Amb aquesta tasca a mig fer, quan ja es complava, però, amb una selecció d'homes íntegres formats dins els rengles del republicanisme o conquistats per l'esforç generós que s'hi realitzava, les circumstàncies precipitaren els esdeveniments i la monarquia s'esfondrà estrepitosament.

Això féu que l'obra dels governs republicans—entenenent que aquesta mena de governs s'acabaren amb la dissolució de les Constituents—fos, més que l'obra dels partits, l'obra personal d'una selecció d'homes republicans. Obra digna i meritòria, però mancada de l'entusiasme popular i, sobretot, de l'exigència popular, de la força organitzada que ofega vacil·lacions i legalismes entorpidors en moments de fonda transformació.

Sense dubte perquè ho sentia així, el Sr. Azaña mentre fou President del Consell de Ministres, es manifestà reiteradament partidari de la fusió de totes les esquerres espanyoles per tal de crear una força compacta de govern, amb un pensament republicà i un programa de realitzacions a fo de les possibilitats i necessitats del país.

El pecat de les esquerres espanyoles fou el de desoir aleshores la veu del Sr. Azaña, deixant-se dominar pels personalismes de colla. Això va provocar la natural desorientació de les forces d'esquerra i l'esperit democràtic que va triomfar el 14 d'abril, mancat d'una força organitzada on recolzar-se, es troba actualment amenaçat. Tan de bo que ara s'operi un redreçament general seguint l'exemple dels catalans.

Nosaltres, des d'ací, sense perdre la nostra significació peculiar, desitgem de bona fe que sigui ben aviat un fet la creació d'aquest gran partit d'esquerra, eina indispensable per a continuar i refermar l'obra de la República, en la qual hi ha involucrada també la sort de Catalunya.

Objectant

A l'amic J. Cuatrecasas

La depressió que travessa la Confederació Nacional del Treball i la situació lamentable de desunió de tots els obrers, fa que la meua contesta a la teua lletra oberta que em dirigies des d'aquest periòdic la setmana passada, no sigui, com tu desitges, una concreció de les meves afirmacions, perquè això equivaldria a detallar, puntualitzar, fer retrets de fets i citar casos i tot això, al meu entendre, ha de ventilar-se dins del sindicat i està lluny del meu ànim suscitar polèmiques enutjoses que a la fi degeneren i s'aparten de la part essencial.

Vivim moments greus, l'actual i delicada situació sindical ofereix una visió desoladora, la reacció es mou desmesuradament per imposar-se amb tot i amb fins poc satisfactoris, la crisi i l'atur forços més evidents cada dia, ens requereixen reflexionar i posseir un grau màxim de serenitat, i posar bona voluntat i tot l'esforç per contenir aquests embats que amenacen aplastar-nos.

Les divergències i pugnes a què ens havem entregat els obrers, degudes a les diverses maneres de pensar, procediments i tàctiques o bé altres causes existents al nostre camp social, sols deixa entreveure una solució per resoldre aquesta situació i és que per damunt l'enderroc imminent de la C. N. T. aixequem un nou esperit sindical tots els obrers, sense diferències, sense pretendre dominar ni voler guiar els altres (ja que és molt fàcil dir que es professa un ideal, el més difícil és demostrar que s'està a la seva alçària i no sabem mai qui és que va equivocat) oblidem el passat i procurem que els errors haguts ens alligoinin per fer possible un avenir esplendorós; les rancúnies han d'evitar-se i anul·lar entre les hosts del treball i el sindicat precisament ha d'ésser la llar que ens aixoplugui amorosa i elevi moralment agermanant-nos a tots els desheretats d'aquesta societat injusta, i en ell havem de veure esperançats, conquerides les nostres reivindicacions per a un futur pròxim, si conscients complim amb el nostre deure.

No ens deixem seduir per passions banals i siguem sensats si volem que els sindicats siguin una força vital que pugui donar un rendiment eficaç; evitem que es fraccionin per causes mesquines que ens portarien a una desfeta lamentable que tots deplorariem després, quan el mal seria irreparable i n'hauríem sofert funestes conseqüències.

En aquests moments crítics és quan

es fa més indispensable i imprescindible l'aplegament de tots els treballadors que es troben divorciats dels sindicats, tota vegada que no és hora aquesta de dividir sinó d'unir ni de destruir sinó de reconstruir, mirant de cara i amb clarividència l'aspecte que la realitat ens ofereix, per dissort gens afalagador, i que únicament per encarrilar-lo s'hi veu com a solució que ens desposseïm de partidismes tots els obrers, creant sindicats autònoms en els quals ningú no hi trobaria cap inconvenient de formar-hi part i d'aportar-hi la seva cooperació i ajut.

En el teu article de referència, hi ha tres punts els quals crec que és essencial contestar-te a pesar de les meves manifestacions i esperit contrari, a donar relleu a aquesta qüestió i perquè no creguis que vull defugir-ne.

El primer és que el pintoresc Abiñana, no subscriuria mai les meves afirmacions perquè les falles de la C. N. T. i desorganització sindical afavoreixen els seus propòsits que no són pas gaire de bon auguri per cert, encara que sí molt grotescos i ridículs.

El segon és que quan la burgesia i l'autoritat han pogut desmoralitzar la C. N. T. amb tot i les repressions, coaccions sofertes i clausures de sindicats com ho ha aconseguit ara la F. A. I. amb el seu procedir?

I el tercer quant a respectar els ideals i drets a manifestar-se hi ha molt a discutir, perquè tu saps perfectament i millor que no pas jo que s'han expulsat sindicats i homes de la C. N. T. per contraopinar dels dirigents.

Per acabar, referent als sindicats neutres procuraré fer-me entendre millor. Els homes que creguin que el sindicat porta una marxa lenta i no satisfà prou a bastament les seves aspiracions, que procurin organitzar-se apart del sindicat, de la manera que creguin més convenient; no importa si creuen en l'evolució o en la revolució social, o bé aconseguir del poder per mitjà de la democràcia o de la violència, o prefereixen l'enderrocament de l'Estat per implantar i assajar una nova estructuració de la societat. El que no s'ha de permetre és que el sindicat pugui servir d'escut i cuirassa a un sector determinat.

Malgrat tot quan es digui, cada dia és més convincent i palpable que la majoria dels afiliats de la C. N. T. estan en complet desacord. Precisa buscar una fórmula i que transigint tots una mica poguem obtenir d'unir-nos d'una manera inseparable.

S. RIBA G.